

Sygn. akt XVII AmE 112/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział XVII Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Bogdan Gierzyński

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29 września 2016 r., znak: (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 1440 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Nakazuje pobranie od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 1000 zł (jeden tysiąc) tytułem opłaty sądowej od apelacji od uiszczenia której pozwany był zwolniony z mocy ustawy.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 112/21

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 29 września 2016 r. znak(...), na podstawie art. 56 ust. 2 i art. 56 ust. 1 pkt 3a, w związku z art. 11 i art. 11 d ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017r., poz. 220 z późn. zm., dalej: Pe), w związku z § 5 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (Dz. U. z 2007 r., nr 133, poz. 924), oraz na podstawie art. 104 k.p.a. w związku z art. 30 ust.1Pe, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu w dniu 15 kwietnia 2016 r., na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe, postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (Przedsiębiorca, Odbiorca, powód) kary pieniężnej za niestosowanie się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wprowadzonych w dniach 10-31 sierpnia 2015r. orzekł, że:

1. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniach 10-12 sierpnia 2015r., w odniesieniu do obiektu zlokalizowanego w W. przy ul. (...) naruszyła obowiązek stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej wynikający

z art. 11 i art. 11d ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, co podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a tej ustawy;

2. za działanie wymienione w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 13 149 zł.

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w złożonym odwołaniu zaskarżyła decyzję Prezesa URE w całości.

Zaskarżonej decyzji Przedsiębiorca zarzucił:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe poprzez bezpodstawne jego zastosowanie jako podstawy nałożenia kary za naruszenie przez powoda obowiązków wynikających z tego przepisu w sytuacji wprowadzenia przez (...) S.A. ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe, który to artykuł nie jest objęty sankcją z art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe, co jest konsekwencją dokonania przez Prezesa URE rozszerzającej wykładni przepisu karnego, niedopuszczalnej na mocy art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

2. art. 56 ust. 6a Pe poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji nieodstąpienie od wymierzenia kary mimo, że z okoliczności sprawy wynika, iż spełnione zostały przesłanki do zastosowania tego przepisu – stopień szkodliwości czynu był znikomy, a powód zaprzestał naruszania prawa,

3. § 6 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że odbiorcy, dla których wielkość mocy umownej określonej w zawartej umowie sprzedaży, umowie o świadczenie usług przesyłania albo dystrybucji lub umowie kompleksowej ustalona została powyżej 300 kW nie podlegają ochronie przed wprowadzanymi ograniczeniami na mocy tegoż paragrafu, podczas gdy wykładnia ta jest sprzeczna z literalnym brzmieniem przepisu.

4. § 3 ust. 4 pkt 2 lit c i d rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła poprzez jego niezastosowanie na skutek błędnej wykładni, polegającej na przyjęciu, iż przepis ten nie ma zastosowania na etapie realizacji wprowadzonego ograniczenia,

II. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 7 k.p.a., art. 77 k.p.a. i art. 80 k.p.a. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów, polegającej na przyjęciu, iż późniejsze zawarcie przez powoda aneksu do umowy o świadczenie usług dystrybucji w zakresie zwiększenia maksymalnej wielkości poboru mocy przy 20 stopniu zasilania nie może być uznawane za okoliczność łagodząca i nie ma wpływu na ocenę zachowania powoda w okresie ograniczeń, podczas gdy okoliczność ta wskazuje, że powód miał wolę dostosowania się do wprowadzonych ograniczeń i gdy zorientował się, że nie ma takiej możliwości, niezwłocznie podjął działania w celu umożliwienia dostosowania się do ewentualnych ograniczeń wprowadzanych w przyszłości,

2. art. 7 k.p.a., art. 77 k.p.a. i art. 80 k.p.a. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów polegającej na przyjęciu, iż czyn powoda miał bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo Krajowego Systemu Elektroenergetycznego i spowodował realne zagrożenie bezpieczeństwa pracy sieci elektroenergetycznej w całym kraju, co jest skrajnie nieprawdopodobne w świetle niskiej wartości przekroczenia dopuszczalnych norm poboru energii elektrycznej przez powoda i sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji wymierzenie kary pieniężnej zamiast odstąpienia od jej wymierzenia na podstawie art. 56 ust. 6a Pe,

3. art. 7 k.p.a., art. 77 k.p.a. i art. 80 k.p.a. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów polegającej na przyjęciu, iż stopień szkodliwości czynu powoda winien być rozpatrywany przy uwzględnieniu okoliczności niedostosowania się znacznej liczby innych odbiorców do wprowadzonych ograniczeń, a w konsekwencji obciążenie powoda

odpowiedzialnością za czyny innych podmiotów, co jest niedopuszczalne w świetle art. 42 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie powyższych zarzutów powód wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości,

ewentualnie

2. zmianę zaskarżonej decyzji

- w pkt pierwszym – prawidłowe określenie okresu naruszenia obowiązku stosowania się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii, wynikającego z art. 11 ust. 7 Pe, które podlega karze pieniężnej określonej w art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe, jako 12 sierpnia 2015 r. w godz. 12 o 0,02 % maksymalnej wartości poboru i w godz. 13 o 0,07 % maksymalnej wartości poboru,

- w pkt drugim – odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej ze względu na znikomą szkodliwość czynu oraz zaprzestanie naruszeń prawa,

3. zasądzenie od Prezesa URE zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych,

w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Powód wskazał, że w komunikacie z 10 sierpnia 2015 r. w sprawie wystąpienia zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz o wprowadzeniu ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na polecenie (...) S.A. (...) pełniące funkcję operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego (OSP), na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe wprowadziły z dniem 10 sierpnia 2015 r. od godziny 10:00 ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej na obszarze całego kraju. Jako podstawę prawną wskazano art. 11c ust. 2 pkt 1 Pe. Następnie rozporządzeniem z 11 sierpnia 2015 r. Rada Ministrów wprowadziła od dnia 11 sierpnia 2015 r. od godziny 24:00 na terytorium całego kraju ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej dla odbiorców o mocy umownej powyżej 300 kW. Powód podniósł, że podstawą prawną wszczęcia przez Prezesa URE postępowania administracyjnego jest art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe. W przepisie tym przewidziano sankcję z tytułu naruszenia ograniczeń dotyczących poboru energii elektrycznej, wprowadzonych na podstawie art. 11, 11c ust. 3 lub art. 11d ust. 3 Pe. Powód zarzucił, iż naruszenie ograniczeń wprowadzone przez (...) nie jest objęte hipotezą z art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe. Wobec tego naruszenie ograniczeń wprowadzone przez (...) na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe nie jest objęte sankcją określoną w art. 56 ust. 1 pkt 3a Pe.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2019 r. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił zaskarżoną decyzję w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty postępowania.

W wyniku wniesionej przez pozwanego apelacji, Sąd Apelacyjny Wyrokiem z dnia 19 lutego 2021 r. uchylił Wyrok z dnia 19 lutego 2019 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu- Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny dokonał oceny prawnej, zgodnie z którą art.11d ust. 3 ustawy Prawo energetyczne stanowi, że w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej w zakresie niezbędnym do usunięcia zagrożenia. Podmiot, który do takiego ograniczenia się nie stosował, na mocy art.56 ust. 3 a

ustawy Prawo energetyczne podlega karze pieniężnej. Z tego też względu, ograniczenia wprowadzone przez operatora w dniach 10-11 sierpnia 2015 r. podlegały ochronie za pomocą sankcji karnoadministracyjnej.

Rozpoznając sprawę ponownie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. w dniu 10 sierpnia 2015 r. w związku z obniżeniem dostępnych rezerw zdolności wytwórczych poniżej niezbędnych wielkości, spowodowanych m. in. wyjątkowo wysokimi temperaturami i niskimi stanami wód w zbiornikach wodnych i rzekach, stwierdziły wystąpienie zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w rozumieniu art. 3 pkt 16d Pe, wprowadzając na podstawie art. 11c ust. 2 pkt 2 Pe od godz. 10:00 dnia 10 sierpnia 2015 r. ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Jednocześnie, w dniu 10 sierpnia 2015 r. (...), działając na podstawie art. 11c ust. 3 Pe powiadomiły Ministra Gospodarki (obecnie: Minister Energii) i Prezesa URE o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, podjętych działaniach i środkach w celu usunięcia tego zagrożenia i zapobieżenia jego negatywnym skutkom oraz zgłosiły Ministrowi Gospodarki konieczność wprowadzenia ograniczeń na podstawie art. 11 ust. 7 Pe, tj. w drodze wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia o wprowadzeniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej do dnia 31 sierpnia 2015 r. Rada Ministrów w dniu 11 sierpnia 2015 r. wydała rozporządzenie w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw pod poz. 1136 i wprowadziło te ograniczenia w okresie od dnia 11 sierpnia 2015 r. od godz. 24:00 do dnia 31 sierpnia 2015 r. do godz. 24:00. (okoliczności bezsporne)

Na wezwanie Prezesa URE (...) sp. z o.o. (obecnie (...) sp. z o.o., dalej (...)) do którego sieci (...) sp. z o.o. jako odbiorca jest przyłączona, przedstawił zbiorcze dane wskazujące na stopień niedostosowania się odbiorców ujętych w Planie wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej obowiązującym w dniach od 10 do 31 sierpnia 2015 r. do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Na podstawie powyższych danych zostały wygenerowane informacje wskazujące na stopień niedostosowania się (...) sp. z o.o. do wprowadzonych w dniach 10 - 31 sierpnia 2015 r. ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej w odniesieniu do punktu poboru energii elektrycznej zlokalizowanego w W. przy ul. (...).

Wartość przekroczenia przez powoda dopuszczalnego poboru mocy wyniosła w dniach:

10 sierpnia 2015 r, łącznie 3,239 MW

11 sierpnia 2015 r. łącznie 1,069 MW

12 sierpnia 2015 r. łącznie 0,075 MW.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez strony postępowania kwestionowane i nie budziły wątpliwości w ocenie Sądu.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 386 § 6 k.p.c., ocena prawna wyrażona w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji wiąże zarówno sąd, któremu sprawa została przekazana, jak i sąd drugiej instancji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Wobec dokonanej przez Sąd Apelacyjny oceny prawnej, zgodnie z którą art.11d ust. 3 ustawy Prawo energetyczne stanowi, że w okresie występowania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej operatorzy systemu elektroenergetycznego mogą wprowadzać ograniczenia w świadczonych usługach przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej w zakresie niezbędnym do usunięcia zagrożenia. Podmiot, który do takiego ograniczenia się nie stosował, na mocy art.56 ust. 3 a ustawy Prawo energetyczne podlega karze pieniężnej. Z tego też względu, ograniczenia wprowadzone przez operatora w dniach 10-11 sierpnia 2015 r. podlegały ochronie za pomocą sankcji karnoadministracyjnej, za bezzasadny należało uznać zarzut naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy Prawo

energetyczne poprzez bezpodstawne jego zastosowanie jako podstawy nałożenia kary za naruszenie przez powoda obowiązków wynikających z tego przepisu

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji nieodstąpienie od wymierzenia kary mimo, że z okoliczności sprawy wynika, iż spełnione zostały przesłanki do zastosowania tego przepisu – stopień szkodliwości czynu był znikomy, a powód zaprzestał naruszania prawa, zważyć należało, że zgodnie powyższym przepisem Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Instytucja odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej należy do kategorii spraw objętych uznaniem administracyjnym. Uznaniowy charakter kompetencji z art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne jest utrwalony zarówno w orzecznictwie (wyroki SOKiK z: 16 maja 2016 r., XVII AmE 75/15; 19 grudnia 2018 r., ; 11 lutego 2019 r., XVII AmE 62/17; 13 lutego 2019 r. Sąd podziela stanowisko wyrażone w Wyroku Sądu Najwyższego z dnia z dnia 27 listopada 2019 r. sygn. I NSK 95/18, że celem umieszczenia decyzji w sferze uznania administracyjnego jest poszerzenie swobody organu. Konsekwentnie kontrola sądowa powinna sięgać głębiej w przypadku decyzji związanych, a płycej w przypadku decyzji uznaniowych. W innym przypadku instytucja uznania administracyjnego stałaby się konstrukcją iluzoryczną. W literaturze dostrzega się ten problem, wskazując, że nadmierna, ekspansywna kontrola sądowa może niweczyć sensowność przepisów upoważniających organy do uznania administracyjnego (M. Jaśkowska, op.cit., s. 309).

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dysponuje więc pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary.

Jeżeli określony sposób interpretacji przepisu ma racjonalne uzasadnienie i jest ugruntowany w praktyce organu, sąd nie powinien zastępować go własną interpretacją. Interwencja sądu w treść decyzji organu regulacyjnego powinna następować dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności: opiera się na arbitralnych przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych informacji. Takich zaś zarzutów powód nie przedstawił.

W ocenie Sądu nie ma charakteru dowolnej oceny dowodów przyjęcie, iż czyn powoda miał bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo Krajowego Systemu Elektroenergetycznego i spowodował realne zagrożenie bezpieczeństwa pracy sieci elektroenergetycznej w całym kraju. Istotą wprowadzonych ograniczeń poboru było dążenie do zbilansowania poboru energii z jej podażą. Każdy pobór energii przekraczający ograniczenie utrudniał osiągnięcie tego celu, niezależnie od wartości przekroczenia. Należy też mieć na względzie, że opierając się na zasadach logiki i doświadczenia życiowego, wprowadzane ograniczenia poboru mocy z góry zakładają, że niektórzy odbiorcy nie dostosują się do nich, a więc uwzględniają pewną rezerwę na takie zachowania. Nie usprawiedliwi to jednak odbiorców ignorujących wprowadzony zakaz, gdyż powszechność i tolerancja dla takich zachowań godziłoby w bezpieczeństwo energetyczne kraju. Należy też podkreślić, że karze podlega ten, kto niestosuje się do ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej niezależnie od zachowań innych podmiotów, gdyż granicę naruszenia prawa wyznacza wysokość tego ograniczenia nałożona na konkretny podmiot. Brak jest też podstaw do uznania, że ustalenie to naruszyło art. 7 k.p.a., art. 77 k.p.a. i art. 80 k.p.a.

Za bezzasadny należało też uznać zarzut naruszenia § 6 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że odbiorcy, dla których wielkość mocy umownej określonej w zawartej umowie sprzedaży, umowie o świadczenie usług przesyłania albo dystrybucji lub umowie kompleksowej ustalona została powyżej 300 kW nie podlegają ochronie przed wprowadzanymi ograniczeniami na mocy tegoż paragrafu, podczas gdy wykładnia ta jest sprzeczna z literalnym brzmieniem przepisu.

Zgodnie z powyższym przepisem ochronie przed wprowadzanymi ograniczeniami podlegają odbiorcy energii elektrycznej w ciągu całego roku, dla których wielkość mocy umownej określonej w umowach, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz ust. 3 ustawy, ustalona została poniżej 300 kW, oraz:

- 1) szpitale i inne obiekty ratownictwa medycznego;
- 2) obiekty wykorzystywane do obsługi środków masowego przekazu o zasięgu krajowym;
- 3) porty lotnicze;
- 4) obiekty międzynarodowej komunikacji kolejowej;
- 5) obiekty wojskowe, energetyczne oraz inne o strategicznym znaczeniu dla funkcjonowania gospodarki lub państwa, określone w przepisach odrębnych;
- 6) obiekty dysponujące środkami technicznymi służącymi zapobieganiu lub ograniczaniu emisji, negatywnie oddziałujących na środowisko.

Bezspornym jest, że wielkość mocy umownej określonej w umowie z (...) została powyżej 300 kW, a zatem aby podlegać ochronie przed wprowadzanymi ograniczeniami podlegają odbiorcy energii elektrycznej w ciągu całego roku powód musiałby odbierać energię elektryczną dla obiektów wymienionych w pkt 1-6 tego przepisu. Obiekt powoda jest budynkiem komercyjnym, w którym nie znajdowały się w dniach 10-12 sierpnia 2015 r. żadne z wymienionych obiektów.

Bezzasadny jest również zarzut naruszenia § 3 ust. 4 pkt 2 lit c i d rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła poprzez jego niezastosowanie na skutek błędnej wykładni, polegającej na przyjęciu, iż przepis ten nie ma zastosowania na etapie realizacji wprowadzonego ograniczenia, gdyż powód nie wykazał aby dostosowanie się do ograniczeń powodowało zakłócenia w funkcjonowaniu obiektów przeznaczonych do wykonywania zadań w zakresie telekomunikacji i edukacji, a w szczególności aby zakłócało to funkcjonowanie przedszkola i instalacji telekomunikacyjnych.

Sąd podziela również stanowisko pozwanego, że późniejsze zawarcie przez powoda aneksu do umowy o świadczenie usług dystrybucji w zakresie zwiększenia maksymalnej wielkości poboru mocy przy 20 stopniu zasilania nie może być uznawane za okoliczność łagodząca i nie ma wpływu na ocenę zachowania powoda w okresie ograniczeń. Powód obowiązany był dostosować pobór do ograniczeń wynikających ze stanu prawnego istniejącego w czasie ich wprowadzenia.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania za obie instancje orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu.